

Vjezd do Jeruzaléma

Základ kázání: Zacharjáš 9,9

Čtení: Marek 11,1-11

Milost vám a pokoj od Boha Otce, Syna a Ducha svatého. Takto jsme úvodní pozdrav převzali od dávných apoštolů a je moudrý. Milost vám - neberte těžké životní situace ukvapeně jako Boží trest, ale hledejte v nich světlo Boží lásky, která vám z nich ukáže cestu ven. A pokoj vám - aby si z vás strach neudělal své posly ani služebníky, ale aby vám Boží láska dopřála naději, která jinde není k mání.

Čtení: Marek 11,1-11 (vjezd do Jeruzaléma)

Text: Zachariáš 9,9: Rozjášej se, sijónská dcero, dcero jeruzalémská, propukni v hlahol! Hle, přichází k tobě tvůj král, spravedlivý a zachráněný, pokořený, jede na oslu, na oslátku, osličím mláděti.

Ježíš si ve vsi půjčil oslátko (přesněji řečeno pro ně poslal učedníky), sedl si na něj a jel do Jeruzaléma. Lidé ho halasně vítali, stlali mu na cestu pláště, házeli ratolesti a zdravili ho jako krále, jenž přichází v Božím jménu.

Škoda, že tehdy nějaká agentura neprovedla bleskový průzkum veřejného mínění: kolik dotázaných Ježíšovi důvěřuje a jaké popularitě se těší. Mezi těmi, kdo ho vítali, asi veliké. Druhá otázka by to možná zkomplikovala: a v čem mu přesně důvěřují, co od něj čekají? Škoda, že takový průzkum neprovedli i o pár dnů později, když Ježíšovi hrozilo odsouzení a sročený dav skandoval: "Ukřižuj ho!" Nevíme, jestli to byli zrovna ti, co ho před pár dny vítali (možné to je, přízeň davu je vrtkavá), anebo jestli to byli jiní (i to je možné, pokaždé může být víc slyšet jiná skupina lidí). A tak nevíme ani to, proč ho vlastně chtěli vidět zabitého a co mu přesně kdo z nich vytýkal.

Když ty tehdejší průzkumy nemáme, nevadí, pojďme si udělat dneska svůj. Nebudeme ty hlasy sčítat, stačí, když si každý odpovíme pro sebe.

Otázka první: Okolnosti se seběhly tak, že lidi ztrácejí dosavadní jistoty a v sílící panice poněkud i ztrácejí hlavu. Mohli by v této překerní situaci vzít na vědomí, že je tu taky Ježíš - ostatně od toho jsme tu my, křesťani, abychom je na to nějak upozornili. Jak by se jim měl Kristus představit, jak byste to doporučili vy?

Měli by poznat, že bude Kristus jednou soudit jejich viny, a dávat si větší pozor, co dělají a co říkají? Nebo by měli poznat hlavně to, že v něm přichází Boží láska a že přichází právě i k nim, ať jsou, jací jsou? Anebo by měli hlavně poslouchat jeho učení, aby se správně naučili, co dělat a co nedělat? Nebo vás napadá ještě něco jiného? Možná bychom se v tom všichni tak úplně neshodli. A asi je to obrázek podobný tomu, jak to bylo tehdy: vztahovali na Ježíše různé požadavky a různé naděje, které si možná i navzájem odporovaly, a čekali, že jim je splní, je přece Boží král.

Dávno už si různí všímaví lidé všimli, že tomu, co od Ježíše čekáte, odpovídá i vaše vlastní činnost a aktivita: že spíš napomínáte nebo pomáháte nebo poučujete... Není na tom nic špatného, jen je možná dobré to vědět. Abychom snáz pochopili, že jiní lidé to mají jinak.

V průzkumech, které se ptají na důvěru k politikům a politickým stranám, vám možná vrtá hlavou, jak můžou (tady či kdekoli na světě) lidi tolik věřit někomu, kdo prokazatelně opakovaně lže nebo podvádí nebo krade nebo od každého trochu. K tomu směřuje otázka druhá: Co od postavy, které důvěřuju a fandím, vlastně čekám? Že konečně řekne, co si já už dávno myslím, a udělá, co už se podle mě dávno mělo udělat? Nebo že zařídí svět tak, abych se o to já už nemusel starat? Nebo že vytýčí cíl, k němuž bychom se měli klopotně ubírat, i kdybychom mu za to v tu chvíli nadávali? Nebo od něj čekáte ještě něco jiného?

Ani v tom bychom se asi nesjednotili. Proto taky jeden mohl volat: Hosana a druhý křičet: Ukřižuj. Anebo to mohl být pořád tentýž člověk, nadšený a vzápětí zklamaný, i to se stává.

Neskládejte v mocných naději, v síle jejich, která skály láme, zpívá se v jednom starém žalmu. Síla mocných opravdu skály láme a je to potřeba, ale někdy to nahání strach (co všechno na mě vědí, co všechno na mě mají, co všechno můžou udělat). Mají sílu, ale naději v tu jejich sílu nevklaďte, radí Bible. To proto, že ani ten nejsilnější silák nenastartuje to, čemu se v Bibli říká Boží království, a to ani kdyby tvrdil, že na to má.

Nevkládejte naději ani v Ježíšovu sílu, že bude skály lámat – protože jeho moc je jiná a není dobře si ji vykreslovat podle toho, co očekávám a jak si ji představuju já. Dopřejme Bohu, aby to tu vedl po svém, a vždycky víc naslouchejme než mluvm, jaká že ta Boží síla je.

Ježíš si tenkrát ve vsi půjčil oslátku, posadil se na něj a jel do Jeruzaléma. Existuje výklad, který to označuje za takový happening, trochu představení, trochu prožitok pro zúčastněné. Žádný ohromující okázalý vjezd, jako si dopřávají vojevůdcové a diktátoři – bylo to jinak, bylo to podle starých prorockých obrázků pokorného krále. A ani pokus o státní převrat to nebyl: když už byl v Jeruzalémě, obhlédl Ježíš tamější kostel a pak, místo co by se snažil převzít moc, odešel pokojně s učedníky hledat nocleh kamsi na venkov.

Někteří z těch, kdo ho s nadšením vítali, možná měli jinou představu, co měl udělat a jak to mělo být. Ale protože o nich víc nevíme, zaměřme pro tuto chvíli pozornost víc na sebe, však to pro nás evangelista napsal ne jako historku z minula, ale jako pobídku k přemýšlení. Cože to vlastně Ježíš na oslátku nám lidem přivezl?

S apoštoly řečeno: přivezl ztělesněnou, konkrétní a adresnou Boží lásku, kterou by mezi námi všechno mělo začít. Boží lásku adresovanou nám všem, komukoli z nás, známým i neznámým,

naším i cizím. A jak s ní máme naložit?

Odpověď je už od začátku Bible pořád stejná: Respektujte, že vás Bůh má rád. Všechny. A když je to tak, mějte i vy rádi svého bližního, jako máte rádi sami sebe (a i sami sebe mějte rádi).

Když pak dorazí nějaký malér, třeba virová pandemie, vězte, že to na tom nic nemění. Pořád vás Bůh má rád a vy se starejte o druhé, jako se staráte sami o sebe.

Někdo volal hosana, když to slyšel, protože v tom našel životní světlo a smysl dalších dnů. Někdo volal ukřižuj, protože od Boha čekal něco víc, třeba záruku zdraví a že se svět vrátí do starých kolejí. Každý jsme jiný (což nás může rozčilovat nebo mrzet), ale to přece není to nejdůležitější: někdo volal hosana, někdo křičel ukřižuj, ale nejdůležitější je ta láska, co přijela na oslátku. Přijela pokorně, nedomáhala se moci ani slávy, a přece se jí obojího dostalo, jenom to bylo jinak, než lidi čekali.

Ta láska lidem proměňuje život a činí jej krásným a bohatým – tak kéž se to přihodí i nám. I kdybychom museli projít strašidelným údolím, na věci to nic nemění, ta láska je tu adresně právě i pro vás.

Milý Bože,

Dobře nás znáš, a tak tě zajisté nepřekvapuje, jak jsme různí a jak různé máme my lidi představy o tobě, o sobě, o světě a o tom, jak se tenhle svět má spravovat. Tebe to zajisté nepřekvapuje, ale nás ano a někdy nám to bere náladu a třeba i spánek.

Netoužíme být jednotní, protože jednota v našem lidském provedení nám může být i strašně nebezpečná, když se sjednotíme na něčem zlém. Ale toužíme po tom, aby všem lidem docházelo, že nás obestírá tvá láska, tvá předivná moc, která bázlivým přináší pokoj, zato namyšleným bourá ten jejich domeček, který si postavili ze své pýchy.

Uč nás, Bože, víc naslouchat a míň mluvit. A vyslyš nás, když tě společně prosím Ježíšovými slovy:

Otče náš, který jsi v nebesích, posvět se jméno tvé.
Přijď království tvé. Buď vůle tvá, jako v nebi, tak i na zemi.
Chléb náš vezdejší dej nám dnes.
A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.
A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.
Neboť tvé je království i moc i sláva, navěky. Amen.

Ať se děje, co děje, ze všeho nejvíc hledejte pro život Boží kralování a spravedlnost. Protože opravdu šťastni - blahoslavení - jsou ti, kdo žijí tam, kde vládne Bůh a kde se žije podle Boží vůle. Ne že by nemohla přijít vichřice - ale nezbourá jim jejich životní dům.

Tak ať vás provází Boží pravda a milosrdenství v dobrém i zlém a ať vám svítí na cestu, když před vámi bude tma. Amen.